

Amb un pam de Ségolène

Laurent Fabius, Jack Lang, Lionel Jospin, Dominique Strauss-Kahn, Bernard Kouchner, François Hollande..., qui de tots aquests socialistes francesos serà el 2007 candidat a la presidència de la República? Potser cap d'ells, és a dir, cap d'aquests homes, perquè l'opinió pública, si hem de fer cas a les enquestes, vol que els socialistes escullin una dona com a candidata. Ségolène Royal, per tant, té avui totes les preferències. El 53% dels francesos considera que dóna la talla com a president –només un 39% pensa el mateix de Strauss-Kahn; un 36%, de Lang; un 31%, de Fabius, i un modest 21% s'imagina que Hollande també ho pot ser– i aquest parer és compartit per l'esquerra (un 64%) i la dreta (43%). D'alguna manera, es pot dir que Ségolène és una persona de consens –Lang és detestat per la dreta, Fabius per l'esquerra– i que té encara camp per córrer.

I qui és Ségolène? Les respostes són múltiples i no sempre satisfactòries. Un masculista diria que és la dona –la companya, perquè no són casats– de François Hollande, el primer secretari del PS; una feminista posaria de relleu

Els socialistes francesos cerquen un candidat per a les eleccions a president del 2007 i les enquestes els assenyalen una antiga col·laboradora de Mitterrand: Ségolène Royal. Però dins del partit, només és una “candidata imaginària” inventada pels mitjans.

que, entre 1982 i 1988, va ser consellera tècnica del president Mitterrand per a qüestions relacionades amb la dona, la joventut i els anomenats afers socials;

un militar i nostàlgic de les colònies es fixaria sobretot en la seva condició de filla d'un coronel d'artilleria i que va néixer, el 1953, a Dakar (Senegal); una mestressa de casa potser seria sensible al fet que Ségolène té quatre fills amb François i ha escrit sobre el perill que representa la televisió per als més petits; un funcionari pot confiar en ella perquè surt de l'ENA, la prestigiosa escola formadora d'alts funcionaris; una persona de dreta la pot trobar seductora perquè sempre la veu ben vestida, sense escarafalls i perquè surt de tant en tant al *Paris-Match* amb la canalla, fent de marassa; per un parisenc forma part del petit món del poder, per a un francès de províncies, és una noia criada a l'escola catòlica alsaciana i presidenta de la regió agrícola Poitou-Charentes. Resumint, és catòlica, provincial, autoritària i defensora de la família al mateix temps que moderna, competent, tecnòcrata i d'esquerra.

El passat diumenge dia 8 tots els socialistes es trobaven a Jarnac per celebrar la inauguració de la casa-museu dedicada a Mitterrand, en el desè aniversari de la seva mort. Si fa deu anys la figura de Mitterrand apareixia tacada per diverses raons –el fracàs en la lluita contra l'atur, la renúncia a “canviar la vida, els escàndols de diners que havien esquitxat el PS i amics personals del president–, avui tothom s'ha reconciliat amb Tonton, no en va el temps ha fet evident que es tracta del darrer gran polític francès i, potser, un dels darrers grans europeistes. Però, a Jarnac, enmig de tota la colla socialista, per fi reconciliada sota la figura tutelar de l'absent, una altra absència feia que tothom s'oblidés dels presents: la de Ségolène. La nostra polida, impecable i sempre a punt Ségolène era a Xile, fent costat a Michelle Bachelet, socialista com ella, dona, filla de militar i com ella mare d'un nombre important de criatures i candidata a la presidència del seu país en les eleccions que se celebraren el diumenge dia 15, després de tancar aquesta edició. Si Michelle tiomfa, tal com preveuen les enquestes, Ségolène haurà tingut raó; si perd..., si perd haurà estat sensible al que significa el socialisme democràtic xilè per a tota l'esquerra europea.

Sembla que el seu company, François Hollande, no volia que Ségolène anés a

Laurent Fabius es va riure de Ségolène Royal i de la seva condició de mare de quatre fills –“Qui se'n culdrà de les criatures?”–, però els enquestats la prefereixen.

Xile, sembla que creia que era ell el que havia anar-hi o el representant de relacions internacionals del PS. Ségolène no demanà permís a ningú, només a Michelle Bachelet, que no ha dubtat a parlar d'ella en diverses ocasions com "la futura presidenta de la República francesa".

Dins del PS francès alguns la qualifiquen de "candidata imaginària" per fer saber que mai obtindrà el vistiplau del partit. Altres assenyalen que "el no-femenomen Ségolène ha estat simplement inventat pels mitjans de comunicació". Uns tercers recorden que "els candidats dels periodistes —Michel Rocard fa uns anys, Bernard Kouchner abans d'ahir— no han estat mai capaços de fer-se votar". I alguns de més cruels, però potser més lúcids, no deixen d'assenyalar que "Simone Veil ha estat en molts anys el polític preferit dels francesos que sempre en votaven un altre. Ella també era dona".

Fa un mes i mig, Laurent Fabius, quan li parlaven de l'eventual candidatura de Ségolène Royal, deia, mig rient: "Però, qui s'ocuparà de les criatures?" Un altre socialista, Michel Charasse, recordava que per accedir a la presidència de la República el que calia superar "no és un concurs de bellesa". Les bromes masclistes van girar-se com un bumerang i Fabius, Mélenchon, Charasse i altres que havien fet brometa amb l'atractiu de la companya d'Hollande així com amb la seva "manca d'experiència" o "poca fiabilitat en matèria d'economia" en paguen les conseqüències. Ara, els que diuen maldats de Ségolène ho fan indirectament, sense assumir-ne la paternitat. Són ells el que recorden l'obsessió de Mademoiselle Royal per castigar els delictes de pederàstia, obsessió que ha degenerat en espectaculars desastres judicials. O són ells també els que fan córrer rumors sobre la imminent separació entre Ségolène i François o diuen que les millors intervencions legislatives d'ella són les referides a evitar les patentes als alumnes dels instituts professionals o millorar la qualitat de la cuina en les cantines escolars, manera de subratllar la manca de dimensió nacional i internacional del personatge.

De moment, Ségolène Royal es disposa a començar a capitalitzar aquest corrent d'opinió favorable de molts

Ségolène Royal (a la dreta) fent costat a la xilena Michelle Bachelet en la seva cursa cap a la presidència. Royal també aspira a ser candidata, al seu país, però la majoria del Partit Socialista dubta que arribi a les primàries.

francesos, que veuen en ella la possibilitat de canviar d'època, de saltar-se una generació. La classe política francesa, que és incapaç de rejuvenir-se i renovar-se per si sola, es pot trobar obligada a fer-ho de cop. A la dreta, Nicolas Sarkozy no és un home nou, però sí que és relativament jove si pensem en el caràcter quasi soviètic de la *nomenklatura* francesa, amb candidats o pretendents que fa temps que han fet els seixanta o els setanta. Per a l'esquerra, Ségolène vol dir això, saltar-se una generació, posar al capdavant els que ara acaben de fer-ne cinquanta —ella és del setembre del 1953— i deixar amb un pam de nas els eterns conspiradors, un Fabius tan cínic que per existir va ser capaç d'anar en contra de la Constitució europea, un Strauss-Kahn que es considera tan llest que pensa que no li cal fer res per acabar sent escollit enfront de la inferioritat de tots els altres, un Lionel Jospin que es diu jubilat del poder però que no ha perdonat la mala jugada que li van fer els francesos el 2002, un Lang que

confon el fet que el seu nom soni amb el fet que la gent l'aprovi, un Kouchner tan esnob que per fer-se notar és capaç de mostrar-se a favor de la invasió de l'Iraq en nom del "dret d'ingrència humanitària". A tota aquesta gent, i al seu company François, l'equilibrista de les tendències, Ségolène els fa pam-i-pipa, els deixa amb un pam de nas.

Una pàgina web en construcció —www.desirsdavenir.com— ha de servir a Ségolène Royal, la provinciana, per crear-se una xarxa d'influència dins del PS. Fabius presumeix de controlar el 20% del PS; Lang, de ser el més estimat pels militants; Hollande, el més votat; Strauss-Kahn, el més ben valorat, i Montebourg, de ser el més dissident; però cap d'ells no ha estat capaç de començar a existir directament, sense el PS, sense conspirar. I el fet és que Ségolène no té res de passerella. Els anys passats al costat de Mitterrand li van fer aprendre totes els embolics de la gran política, però també de la petita, la local. La seva experiència al capdavant

François Hollande, company sentimental de Royal, també és un possible candidat a president. Qui farà costat a qui?

de tres ministeris menors –Medi Ambient, Ensenyament Escolar i Família, Infantesa i Persones amb un Handicap– li ha permès de comprendre el funcio-

nament de la maquinària de l'estat. N'hi ha prou d'haver-la vist discutir a la televisió amb contrincants de dreta per saber que, rere el seu somriure, el seu

gran front sense arrugues, hi ha un cervell que pensa molt de pressa, una notable facilitat de paraula i un gran instint per a la frase assassina, la que deixa el rival fet pols, ridiculitzat. En aquest sentit, no és gaire diferent d'Elisabeth Guigou, però té l'avantatge de ser més provincial i menys glaçada, ni tampoc ho és tant de Martine Aubry, però Ségolène no té una imatge associada a la conflictiva llei de les 35 hores, ni és tampoc un gran canvi respecte a la simpàtica i humana Marylise Lebranchu, excepte pel fet que ella aporta un plus d'elegància i classe al qual són sensibles molts electors. Potser el globus-sonda Ségolène no es convertirà mai en una candidata real, potser darrere tota la seva maniobra hi ha altres persones interessades, potser Ségolène es revelarà incapaç de competir amb rivals experts, competents i mal intencionats, però el simple fet que ara, sense fer gaire res, sent només la "zapatera" o la "Michelle dels francesos", havent dit tan sols que "està disposada a participar en el debat" i "disponible si els francesos i els socialistes ho volen", només amb aquestes poques dades Ségolène ha envellit i posat en dubte els seus companys d'esquerra i els competidors de dreta.

*Octavi Martí
París*

Interiors

Libert Ferri

El nou "èxode" jueu

Un nou i inesperat "èxode" jueu comença a afectar desenes de milers de persones de ciutadania israeliana i nord-americana. Un "èxode" diguem-ne capgirat. Perquè si a final del segle XIX i començament del XX eren les comunitats jueves les que fugien de les persecucions de l'imperi rus i anaven a Palestina, ara és la "tranquil·la" Rússia de Putin la que atrau famílies benestants i joves professionals que abandonen Israel farts de guerra.

El fenomen comença a tenir dades, xifres i anàlisis formulades per la sociòloga Mary Gueifer, que assegura que almenys uns 20.000 jueus tornen a Rússia cada any des d'Israel i els Estats Units. Gueifer detecta que la majoria dels que marxen d'Israel són néts dels qui van emigrar des de l'URSS després que Gorbatxov n'autoritzés la sortida l'any 1987. Al cap de

set anys, el 1994, només quedaven a Rússia 394.000 jueus dels més de 2 milions que hi vivien als anys vuitanta. Ara les xifres comencen a "refer-se", segons Mary Gueifer, que assegura que només a Moscou hi tornen a viure uns 500.000 jueus. Els jueus nord-americans, en canvi, són descendents dels que es van exiliar després del 1917, en arribar els bolxevics al poder.

I per què tornen a Rússia els jueus? Doncs sembla que la "tranquil·litat" que ofereix el règim de Putin es concreta en bones possibilitats de negoci en un país on molts dels seus magnats tenen cognoms jueus, i on l'antisemitisme tradicional de la societat és cada cop més residual. Si aquest "èxode" s'intensifica, la demografia i, per tant, l'estabilitat econòmica i la seguretat de l'estat jueu podria ressentir-se a mitjà termini, sobretot tenint en compte que el 25% de la població israeliana prové de l'antiga Unió Soviètica.

llibertferri@telefonica.net